

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobkyně: **Mgr. B. M.**, narozena X
bytem X
zastoupena Mgr. Věrou Novákovou, advokátkou
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec

proti
žalovanému: **Český báňský úřad**,
sídlem Kozí 748/1, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. SBS 09068/2020/ČBÚ-23,
takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. SBS 09068/2020/ČBÚ-23, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „obvodní báňský úřad“) ze dne 22. 1. 2020, č. j. SBS 29142/2018/OBÚ-04/4. Tímto usnesením obvodní báňský úřad podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek zastavil řízení o přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 30. 6. 2018 neoprávněně vnikla v rámci akce „Klimakemp 2018“ do důlního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

díla – lomu Bílina, kam je vstup zakázán. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí obvodního báňského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně předeslala, že žaloba proti rozhodnutí o zastavení řízení je přípustná. K tomuto odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2004, č. j. 4 As 40/2003-30, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 2 As 187/2018-47 a ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006-53.
3. Žalobkyně zrekapitulovala průběh správního řízení. Dále namítala, že napadené rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí jsou nezákonná, jelikož jsou v rozporu se základními zásadami správního řízení, konkrétně se zásadou ochrany práv fyzických osob (§ 2 odst. 3 zákona č. 500/2004, správní řád, dále jen „správní řád“), zásadou správnosti, materiální pravdy a přesvědčivosti rozhodnutí (§ 3 správního řádu), se zásadou legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu) a se zásadou presumpce nevinu a *in dubio pro reo* (§ 69 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky).
4. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že správní orgán v promlčecí lhůtě nestihl shromáždit podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí a domnívala se, že správní orgán měl veškeré tyto podklady pro vydání rozhodnutí.
5. Žalobkyně nesouhlasila s žalovaným, že řízení před správními orgány města Litvínov a Městský úřad Litvínov byla zastavena z téhož důvodu jako správní orgán prvního stupně a žalovaný, tedy dle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť z protokolu o ústním jednání města Litvínov, komise pro projednávání přestupků, je zřejmé, že po provedeném jednání bylo ústně vyhlášeno usnesení o zastavení řízení dle § 86 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Při ústním jednání před Městským úřadem Litvínov bylo ústně vyhlášeno rozhodnutí bez písemného vyhotovení se stejným závěrem, avšak v protokolu se dle názoru žalobkyně stala písařská chyba, když je uvedeno, že řízení bylo zastaveno dle § 86 odst. 1 písm. h) téhož zákona, neboť od přestupku neuplynul jeden rok.
6. Žalobkyně dodala, že již dne 15. 8. 2019 obvodní báňský úřad usnesením deklaroval, že má ve věci shromážděny podklady umožňující mu ve věci rozhodnout, avšak byl nečinný až do 22. 1. 2020, kdy vydal rozhodnutí o zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Žalobkyně dále uvedla, že obvodní báňský úřad neměl k dispozici žádný důkaz o tom, že skutek spáchala žalobkyně, přičemž měl k dispozici důkazy její viny vyvracející. Podotkla, že správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se zásadami ochrany práv fyzických osob, správnosti, materiální pravdy a přesvědčivosti rozhodnutí a se zásadou *in dubio pro reo*. Žalobkyně dále namítala, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání, neboť předchozí řízení pro tentýž skutek skončilo zastavením z důvodu, že se skutek vůbec nestal. Skutečnost, že obvodní báňský úřad pouze vyčkával uplynutí promlčecí lhůty, aby věc nemusel posuzovat meritorně, označila žalobkyně za projev svévole správního orgánu a porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces.
7. Žalobkyně rovněž nesouhlasila se závěrem žalovaného, že z důvodu uplynutí promlčecí lhůty žalovaný nemohl v řízení pokračovat a rozhodnout o skutku samém, neboť v případě zániku odpovědnosti za přestupek řízení o spáchání přestupku vést nelze, neboť není s kým takové řízení vést, ani o čem vést. K tomuto odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, který byl vydán za předchozí právní úpravy. Dále uvedla, že procesním důsledkem zániku odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím. Podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla. Dodala, že z § 20 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že aby mohl být konstatován následný zánik odpovědnosti pro přestupek, musí nejprve být odpovědnost za přestupek dána, tj. musí být postaveno najisto, že byl spáchán skutek, který naplňuje znaky přestupku a že jej spáchala obviněná osoba.
8. Dle žalobkyně principy týkající se zániku odpovědnosti formulované v trestním řádu, lze aplikovat i v řízení o přestupku, neboť přestupky jsou ve smyslu čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod součástí právní kategorie trestního obvinění. Podotkla, že koncepce promlčení trestního stíhání reflektuje skutečnost, že se nejedná o rozhodnutí o nevině a trestní řád umožňuje obviněnému domáhat se např. zprošťujícího rozsudku a docílit tak plné rehabilitace, a to institutem prohlášení o trvání na projednání věci v § 11 odst. 4 trestního řádu, ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu.
9. Žalobkyně namítala, že rozhodnutím žalovaného bylo zasaženo do jejího práva na rehabilitaci a náleží jí veřejné subjektivní právo na rozhodnutí o její nevině. Rovněž namítala, že obvodní báňský úřad neměl dostatek podkladů k rozhodnutí o její vině a byl povinen postupovat dle zásady *in dubio pro reo*. Na podporu své argumentace odkázala na postup Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 60/2006.
10. Dle žalobkyně žalovaný spekuloval o tom, že se mohla dostat na místo zajištění i jiným způsobem a neprokázala pravý důvod své přítomnosti na vlakovém nádraží Louka u Litvínova. Žalobkyně byla přesvědčena, že správní orgány nerespektovaly zásadu presumpce nevinu, pokud žalovaný předpokládá, že žalobkyně má prokazovat svou nevinu. Dále konstatovala, že správní orgány rozhodly proti zásadě legitimního očekávání, jelikož o tomtéž jednání rozhodly jinak než dříve jiné správní orgány.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve uvedl, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami uplatněnými žalobkyní v odvolání a odkázal na odůvodnění rozhodnutí obvodního báňského úřadu a na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
12. Podotkl, že dne 10. 1. 2020 uplynula nová jednoroční promlčecí lhůta a tím zanikla odpovědnost za přestupek, tudíž přímo ze zákona odpadl důvod pro vedení řízení o přestupku. Obvodní báňský úřad tak nemohl v řízení pokračovat a rozhodnout o skutku samotném, neboť v případě zániku odpovědnosti za přestupek neexistuje žádná zákonná možnost věc projednat tak, jak to umožňuje § 11 odst. 4 trestního řádu. Dodal, že nelze srovnávat řízení o přestupku a trestní stíhání, neboť se jedná o odlišná řízení se speciální právní úpravou zániku odpovědnosti za delikttní jednání.
13. K námitce týkající se řízení vedeného městem Litvínov a Městským úřadem Litvínov uvedl, že orgány báňské správy nejsou vázány výsledky rozhodování orgánů města Litvínov a dodal, že se jedná o samostatné a odlišné případy, neboť obě řízení vedená Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

městem Litvínov a Městským úřadem Litvínov byla vedena o přestupku proti veřejnému pořádku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., který spočíval v neuposlechnutí výzvy úřední osoby, zatímco obvodní báňský úřad vedl řízení o spáchání přestupku dle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona.

14. Žalovaný nesouhlasil ani s názorem žalobkyně, že byla porušena zásada legitimního očekávání, když správní orgán rozhodl jinak než dříve jiné správní orgány o tomtéž jednání, avšak o jiných přestupcích. Žalovaný zdůraznil, že pokud správní orgán nestačil ukončit jednání dříve, než uplynula promlčecí doba, neznamená to, že lze o obviněné prohlásit, že přestupek, z něhož je obviněná, nespáchala.
15. K tvrzení žalobkyně ohledně spekulací, že se mohla dostat na místo zajištění i jiným způsobem, žalovaný uvedl, že se nejednalo o spekulaci, nýbrž o jednu z vyšetřovacích hypotéz, kterou se již po uplynutí doby nepodařilo došetřit.
16. Dále uvedl, že nelze vyvodit závěr, že žalobkyně přestupek nespáchala jen proto, že se na místě neprokázala osobním dokladem.
17. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

18. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
20. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud připomíná, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 2 As 187/2018-47, na který poukazovala i žalobkyně v žalobě, vyslovil, že „... každý účastník správního řízení má veřejné subjektivní právo na to, aby s ním vedené řízení bylo zastaveno ze zákonného důvodu. Pakliže takový účastník tvrdí porušení tohoto svého práva, musí mít možnost se dovolat alespoň soudního přezkumu splnění zákonných podmínek pro jeho vydání ...“ S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje, nicméně dodává, že z předmětného rozsudku nevyplývá povinnost soudů zkoumat, zda nebyl naplněn jiný důvod pro zastavení řízení, který dotyčný účastník řízení subjektivně vnímá jako příznivější. Takovou povinnost nelze dovodit ani z dalších žalobkyní zmíněných rozsudků Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 25. 2. 2004, č. j. 4 As 40/2003-30, totiž Nejvyšší

správní soud toliko konstatoval, že rozhodnutí o zastavení řízení o přestupcích nejsou vyloučena ze soudního přezkumu. V rozsudku ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006-53, pak Nejvyšší správní soud shledal, že správními orgány uplatněný důvod pro zastavení řízení nebyl dán, a proto mělo být řízení zastaveno z jiného důvodu, tedy nikoli z důvodu příznivějšího pro obviněného, jak mylně dovozuje žalobkyně.

22. Zdejší soud zdůrazňuje, že soudy rozhodující ve správním soudnictví jsou při přezkumu rozhodnutí, jímž bylo pravomocně zastaveno řízení o přestupku, povinny posuzovat výhradně to, zda bylo předmětné řízení zastaveno ze zákonného důvodu. To v projednávané věci znamená, že soud musí ověřit, zda byl naplněn důvod pro zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky, tj. zda odpovědnost za daný přestupek zanikla. Zjistí-li soud, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, a že tedy bylo řízení o přestupku zastaveno ze zákonného důvodu, nepřísluší mu již dále zkoumat, zda nebyl naplněn i jiný důvod pro zastavení řízení. Pokud totiž správní orgán zastavil řízení ze zákonného důvodu, soudem přezkoumávané rozhodnutí není nezákonné, a soud tudíž není oprávněn napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Zjišťování dalších potenciálních důvodů pro zastavení řízení o přestupku by podle názoru soudu bylo také v rozporu se zásadou hospodárnosti správního řízení.
23. Podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“* Za tento přestupek se podle § 40a odst. 3 písm. a) téhož zákona uloží pokuta do výše 15 000 Kč.
24. Z § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *„[o]dpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.“* Podle § 30 téhož zákona *„[p]romlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.“*
25. Podle § 31 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[p]romlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.“* Z § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona přitom plyne, že *„[p]romlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“*
26. Z § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *„[s]právní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže odpovědnost za přestupek zanikla.“*
27. Ze správního spisu soud zjistil veškeré podstatné skutečnosti, které měly vliv na posouzení běhu promlčecí doby. Za počátek běhu promlčecí doby je v tomto případě podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky považován den 1. 7. 2018, tedy den následující po dni, kdy byl spáchán přestupek (30. 6. 2018). Od tohoto dne započal běh jednoleté promlčecí doby, neboť se nejednalo o přestupek, za nějž je možné uložit pokutu ve výši alespoň 100 000 Kč. Konec této doby podle § 40 odst. 1 písm. b) správního řádu by bez dalšího připadl na 30. 6. 2019. Dne 14. 12. 2018 vyhotovil obvodní báňský úřad příkaz č. j. SBS 29142/2018/OBÚ-04/1. Z doručení je zřejmé, že k jeho doručení došlo dne 7. 1. 2019. Proti příkazu podala žalobkyně dne 10. 1. 2019 odpor. Dnem doručení příkazu, který byl později z důvodu podání odporu zrušen, byla podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušena promlčecí doba, neboť příkazem bylo žalobkyni oznámeno zahájení řízení o přestupku. Dnem 8. 1. 2019 tedy počala běžet nová promlčecí doba, jejíž konec připadl na 7. 1. 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Podle názoru soudu je z výše uvedeného zřejmé, že konec nové promlčecí doby odvozené od doručení příkazu ze dne 14. 12. 2018 připadl na 7. 1. 2020. V průběhu této nové promlčecí doby nevydal obvodní báňský úřad žádné rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, mající za následek přerušení běhu promlčecí doby a počátek běhu doby nové. Následně dne 22. 1. 2020 vydal obvodní báňský úřad usnesení č. j. SBS 29142/2018/OBÚ-04/4, kterým řízení podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky zastavil, neboť odpovědnost za přestupek zanikla.
29. Soud podotýká, že ve věci není spornou skutečností, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek z důvodu uplynutí promlčecí doby, a to dne 7. 1. 2020. Na zákonnost usnesení o zastavení řízení nemá podle názoru soudu vliv skutečnost, že obvodní báňský úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že promlčecí doba uplynula až dne 10. 1. 2020, ačkoli ta uplynula již dne 7. 1. 2020. Na skutečnosti, že promlčecí doba v daném případě uplynula, nemůže nic změnit ani žalobkyní namítaná dlouhodobá nečinnost obvodního báňského úřadu, která uplynutí promlčecí doby předcházela. Tvrdí-li žalobkyně, že tato nečinnost byla účelová (ve snaze nezabývat se danou věcí meritorně) a postup obvodního báňského úřadu svévolný, soud podotýká, že toto tvrzení nebylo ničím podloženo a je navíc absurdní, neboť i v případě zastavení řízení z jiných důvodů by se obvodní báňský úřad nemusel věcí meritorně zabývat.
30. S právním názorem žalobkyně, že obvodní báňský úřad měl řízení zastavit podle § 86 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, a nikoli podle § 86 odst. 1 písm. h) téhož zákona, se soud neztotožnil. Ustanovení § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky totiž výslovně stanoví povinnost správního orgánu zastavit řízení, pokud zanikla odpovědnost za přestupek. Správní orgán tedy nemůže v řízení činit žádné další úkony, ani v něm nadále pokračovat, a to ani hodnocením podkladů rozhodnutí ve vztahu k otázce, zda se obviněný přestupku dopustil, či nikoli, neboť odpovědnost za přestupek *ex lege* zaniká okamžikem uplynutí promlčecí doby.
31. K argumentaci žalobkyně aplikací § 11 odst. 4 trestního řádu na předmětné řízení soud předně uvádí, že trestní řízení a správní řízení o přestupcích jsou řízeními odlišnými, upravenými samostatnými právními předpisy. Je pravdou, že obě řízení mají řadu právních principů společných, avšak existují mezi nimi i odlišnosti, mimo jiné v otázce veřejnosti řízení. Pro trestní řízení platí zásada veřejnosti, s možností jejího omezení, kdežto u přestupkového řízení je tomu přesně naopak. Přestupkové řízení je řízením správním, ve kterém podle § 49 odst. 2 správního řádu platí, že ústní jednání je neveřejné, pokud zákon nebo správní orgán neurčí, že jednání nebo jeho část jsou veřejné. Rovněž rozhodnutí o přestupcích jsou neveřejná, kdy zveřejnění rozhodnutí o přestupku je jedním ze správních trestů, který může být přestupci uložen (srov. § 50 zákona o odpovědnosti za přestupky), avšak pouze právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě. Fyzické osobě tento správní trest být uložen nemůže, aby bylo chráněno její soukromí. V přestupkovém řízení tedy oproti řízení trestnímu nehrozí veřejná dehonestace obviněného. Účelem § 11 odst. 4 trestního řádu je možnost osoby obviněné ze spáchání trestného činu domáhat se vyslovení své nevinu, a tím očistit své jméno. Zákon o odpovědnosti za přestupky nic takového neupravuje, tedy nestanoví právo obviněného z přestupku požadovat, aby bylo v řízení po zániku odpovědnosti za přestupek pokračováno, ani tomu odpovídající povinnost správních orgánů. Právě s ohledem na neveřejnost přestupkového řízení a absenci hrozby dehonestace není podle názoru soudu namístě oprávnění obviněného stanovené pouze trestním řádem výhradně pro trestní řízení přenášet do řízení o přestupku. Soud proto nesdílí přesvědčení žalobkyně, že postup upravený v § 11 odst. 4 trestního řádu lze

aplikovat i v řízení o přestupku. Nic takového podle názoru soudu nelze dovodit ani ze základních zásad správního řízení, ani z žalobkyní zdůrazňované zásady presumpce nevin, která rozhodně nebyla napadeným rozhodnutím nijak dotčena, natožpak ze zásady *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného, když ve vztahu k důvodu pro zastavení řízení žádné pochybnosti nevystaly.

32. Soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně, že z § 20 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že aby mohl být konstatován následný zánik odpovědnosti za přestupek, musí nejprve být odpovědnost za přestupek dána, tj. musí být postaveno najisto, že byl spáchán skutek, který naplňuje znaky přestupku, a že jej spáchala obviněná osoba. Soud připomíná, že § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky upravuje právnickou osobu jako pachatele přestupku, žalobkyně měla tudíž patrně na mysli § 29 písm. a) daného zákona, které stanoví pouze to, že odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby. Ani z tohoto ustanovení však neplyne, že by muselo být nejprve postaveno najisto, že byl spáchán skutek, který naplňuje znaky přestupku, a že jej spáchala obviněná osoba. Zjišťování těchto skutečností podle názoru soudu zcela postrádá smysl a je v rozporu s principem hospodárnosti správního řízení. Soud má za to, že k zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky plně postačí, pokud správní orgány zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla uplynutím promlčecí doby. To se v projednávané věci stalo, a žalovaný tak ani neměl povinnost vysvětlovat, proč obvodní báňský úřad v průběhu správního řízení nevyhodnotil důkazy o tom, že se žalobkyně nemohla skutku dopustit. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou a dodává, že v důsledku zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky nebyla žalobkyně nijak zkrácen na svých právech, a to ani ve vztahu k jím zdůrazňované presumpci nevin.
33. K námitce žalobkyně, že předchozí řízení pro tentýž skutek vedená městem Litvínov a Městským úřadem Litvínov byla zastavena, a že tak bylo učiněno dle § 86 odst. 1 písm. b) a nikoliv dle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky, soud uvádí, že město Litvínov a Městský úřad Litvínov vedlo řízení o přestupku proti veřejnému pořádku, zatímco obvodní báňský úřad vedl řízení o jiném přestupku dle §40a odst. 1 písm. a) horního zákona, tedy jedná se o dva rozdílné přestupky. Předmětné rozhodnutí města Litvínov a Městského úřadu Litvínov tudíž nemá žádný vliv na žalobou napadené rozhodnutí a tato námitka není důvodná.
34. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. července 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce